

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094993584/facsimile.pdf (tilgået 11. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

der, og den genlyder af tyggende menneskers hæse skrig om mere mad.

Jorden er ikke længere til at leve på, St. Peder; derfor glemmer vi den, som vi kan bedst; Vi danner os bort fra den, vi digter os bort fra den, så vi drinker os bort fra den, ja og så er der jo – herregud! – osse en tid, hvor vi prøver på at elsker os bort fra den. –

Vi er endnu ulykkeligere end andre mennesker, vi digtere, der ikke kan finde os noenfunde til rette i verden. Når ingen ser på os, da barker vi med vingerne for at komme op til jer, og selv om det lykkes at arbejde os lidt opad, blir vi kun til nar, og vi hører grin fra dybet komme rullende bag efter os: La ham bare ha sin tynde lufti deroppe for sig selv! La ham kun ha lov til at jage næsen op mellem skyerne for at snuse efter, hvad livet er! Mens han glemmer livet deroppe, lever vi der hemedø. Vi kysser hans pige og drinker hans vin for ham, han har alligevel ikke bedre fortjent. La ham endelig blå deroppe, så tørge han har lyt. Det er ikke værd at kække på ham, han kommer igu nok ned fra sine begejstringstytler, når han blit sulten. Imidlertid tar vi de bedste ben, så kan han se, om der blar noet til ham.

Og når vi falder ned fra vor flugt, så stinuler de sammen og gøtter sig og puffer til hverandre med albuerne, for at alle skal få os at se i vor elendighed. Men vi lader, som vi intet hører eller ser; vi vilde aldrig la os mærke med, at vi ikke er hummelhøjt hævede over deres grin og deres udvekslen af hovrende alkuested,

Jorden er sideles ikke til at være på, herr Peder! Der vokser langhalm på vores marker, og fuglene må studere musikteori, inden de får lov til at synge offentlig. Kronhjorten sår tojet, og i de varme lande har de afrenet lover til at ta roster og mus, og det bibelske dyr, Levatian, spander de nu for ploven. I vore haver dykker vi kun det, der kan spies, og laurbærbladene, som man før bekransede digterne med, anvendes nu kun til at nedlægge ansjoser i.

Jorden er på ingen måde til at holde ud, St. Peder! Hvad kan det hjelpe, at en usædlig digter et øjeblik slipper herop? Demdede står hele hans familie og venter på ham, hans svigerforsædre skælder hinanden ud, fordi de ikke passede på ham, hans svigerinder

trester hans gædende kone, hans svogre truer ham med pryg, og hans børn vredet, men altsammen venter de på, at han skal komme ned igen for at berede ham en festlig modtagelse.

La mig i det mindste få noet at se, St. Peder, inden jeg skal hjem igen. Tror du, at du ved trusler kan få mig til at blie ved jorden? Du kender du ikke de stedige digters æt; vi vil derhen, hvor man ikke vil ha os. Når man trækker en gris i halen, går den forhens, og når man trækker den i strene, går den baghens. Jeg forsikrer dig, at du blir ikke fri for mig, førend jeg får min vilje. Hver har I jo aking. I sidder midt i verdensudviklingen. Hver dag før I kom til at folge med Vorherre, når han går ud for at begynde på nye kloder, før at gøre gamle færdige, før at skabe ny mennesker eller for at holde dom over gamle slægter. I folger med i hele udviklingen. På en enes dag ser I Edens have et sted, I overværer syndefaldet et andet sted, I hører dønsbasunen et tredje sted, og på et fjerde sted flyver I forsigtig uden om ea verden, som er gået i brand, og med det samme tar I sjælene med jer og fører dem an på vejret til himlen.

Det er ingen sag, når man er salig, St. Peder. Du har glemt, hvordan livet var, inden du blev det. Gærme vilde jeg blie her, men jeg vil hellere være digter på jorden med fri adgang til himlen.

St. Peder rystede på hodet, alvorlig, men ikke neglente. Han tog sine negler og lukkede porten op, og nede fra helvede hylde det, ti de troede, at nu kom der igen noen ind i himlen.

Da så jeg ikke længere St. Peder. Jeg så intet; osse mit eget legeme syntes at forsvinde, og der kom et stort lys uden skygge.

